

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἐννενήντα τέσσερα καὶ χίλια ὀκτακόσια
νῦναι καλὰ ὁ Λόρδος μας νὰ φῶμε κι' ἄλλα τόσα.

Ἐνδέκατος ὁ χρόνος εἶναι
κι' ἔδρα μας πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Τῶν ὁρῶν μας μεταβολή, — ἑνδιαφέρουσα πολὺ.

Ὁ ΡΩΜΗΟΣ τὴν ἑβδομάδα — μόνον μιὰ φορὰ θὰ βγαίνει,
κι' ὅταν ἔχω ἐξυπνάδα — κι' ὅποτε μοῦ κατεβαίνει.
Συνδρομητὰς θὰ δέχωμαι — γιὰτις λεπτὰ δὲν ἔχομε.
καὶ τῶν Ἀθηνῶν τὴν πόλιν — καὶ εἰς τὴν ἀλλοδαπήν,
καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα ὅλην — διότις νᾶζια κι' ἐντοσπὴν.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — **ὀκτὼ φράγκα εἶναι μόνο.**

γὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη — **δέκα φράγκα καὶ σὲ χεῖρ.**
Κι' ἓνα φύλλο ἂν κρατῆς — ἕγινες συνδρομητῆς,
κι' ὅποιος τὸν παρὰ δὲν δίδει — θὰ τὸν φάη μαῦρο φίδι.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Γιὰ τὴ σάρα καὶ τὴ μάρα — κάθε φύλλο μιὰ δεκάρα.

Μηνὸς Αὐγούστου δεκάτη τρίτη,
ὅλος ὁ κόσμος μαζί μας φρίττει.

Ποῦντος τετρακόσια κι' ἑβδομήντα τρία
καὶ τῶν κομητᾶτων νέα φλυαρία.

**Εἰς τὸν συμβιβασμὸν
μὲ πατριωτισμὸν.**

Συμβιβασμὸς ὁποῦ βροντᾷ μὲ φαλιμέντου κρότο,
ποῦ μιὰ κυλιέται κατὰ γῆς καὶ μιὰ ξανασηκώνεται,
συμβιβασμὸς ἀτέλειωτος, ποῦ κάνει τὸν Μπουρλότο
νὰ γίνεται Βριάρεως καὶ μ' ὅλους νὰ τσακώνεται.
Συμβιβασμὸς, τῶν δανειστῶν μπαμπούλας κι' Ἐφιάλτης,
σκιάχτρο, στοιχειό, βρυκόλακας, καὶ Τζᾶκ ἀντεροβγάλτης.

Συμβιβασμὸς τρικούβετος, ποῦ κόσμος θὰ τρελλάνη,
ποῦ τρώει μπόλικο χαρτί καὶ μπόλικο μελάνι,
συμβιβασμὸς, ὁποῦ βρισιχὶς ἀπὸ παντοῦ συνάζομε
καὶ σμίγωντας τὰ χεῖρια μας τραγουδιστὰ φωνάζομε :
«περνᾷ περνᾷ ἡ μέλισσα μὲ τόσα μελισσόπουλα,
περνᾷ κι' ὁ Λούβωκ κι' ὁ Γκράν Ντούφ μὲ τ' ἄλλα Ἐγ-
[γλεζόπουλα].»

Συμβιβασμὸς, τοῦ Λόρδου μας καινούριο κελεποῦρι,
συμβιβασμὸς, τοῦ Λόρδου μας τὸ πιὸ γερό ταμποῦρι,
ποῦ στιλετταῖς ὅτους ἀρχηγούς τοὺς Πανσανίας μπήγει,
ὁποῦ πολλὰ πρωτόκολλα βαρβάτα θὰ στιβάσῃ,
καὶ τὸν Μεγαλειότατον ἠνάγκασε νὰ φύγῃ
σὺν εἶδε τ' ἀσυμβιβχστα πῶς δὲν θὰ συμβιβᾷσῃ.

Συμβιβασμὸς, ποῦ τὸ καλὸ καὶ τὸ κακὸ μας θέλει,
ποῦ τὴν δροσιὰ τῆς Κηφισσιᾶς τὸν Θεοδωράκη στέλλει,
κατ' ἄλλους μὲν σωτήριος φανὸς ὅσους ναυαγούς,
κατ' ἄλλους δὲ χαντάκωμα εἰς χαίνοντας Ταρτάρους,
ὁποῦ φονιάδες ἔβγαλε τοὺς δρόμους ἀρχηγούς,
κι' ὁ μὲν σκοτώνει δανειστάς, ὁ δὲ χρυσοκανθάρους.

Συμβιβασμὸς ποῦ συμφωνεῖ μ' ὅσους τοῦ πᾶνε κόντρα,
ποῦ τὸν Σκουλούδη κόντεψε νὰ στείλῃ μὲς ὅτῃ Λόντρα,
κι' ἐκεῖ ποῦ περιμέναμε μὲ ξυτισμένη μούρη
νὰ ξεκινήσῃ λυγιστὸς κατὰ τὴν Ἑγγλιτέρα,
αὐτὸς ὅσας Πάτρας ἐξαφνα μᾶς τόκοψε κουμποῦρι
καὶ τοῦ Φωτήλα τὸ παιδί ἐδάπτισ' ἐκεῖ πέρα.

Συμβιβασμὸς ποῦ τὸν μουγκὸ τὸν κάνει παπαρδέλα
καὶ δὸς τοῦ τοῦκα κι' ἀπ' ἀρχῆς καὶ δὸς τοῦ σύρε κι' ἔλα.
Συμβιβασμὸς ποῦ τοῦπρεπε παππᾶς νὰ τὸν διαβάσῃ,
συμβιβασμὸς ποῦ μπλέκεται σὺν κατσαρὰ τρελλῆς,
συμβιβασμὸς πολεμικὸς ποῦ δὲν μᾶς συμβιβάζει,
συμβιβασμὸς ποῦ γέμισε ἡ πρώτη μου σελίς.

Ο Φασουλής ο πάντ' άργός κι' ο κύριος Πρωθυπουργός.

Φ. Είχα πολύν καιρόν νά σάς ιδώ
και μόλις τό ραχάτι μου παραίτησα
έτρεξα μέ τ'ά τέσσερα νά 'δω
έκείνον πού τ'οσάκις έχαιρέτησα
ώς άληθή φωστήρα τών φωστήρων
και γίγαντα Σωτήρα τών Σωτήρων.
Ίδείτε με και πάλιν έμπροστά σας...
σ'ας ψάλλω τ'ά καινούρια νικητήρια,
θερμώς καταφιλώ τ'ά γόνατά σας
κι' αυτά τ'ά δρό σας χέρια τ'ά σωτήρια,
πού τρεις άντιμουτσούνους έφραγκέλωσαν
κι' από τ'ά πιτινά τούς έφραγγέλωσαν.
Οί νέοι θριάμβοί σας είναι τρέλλα...
τών έπαιτών αφήτατε τόν δίσκον,
κι' έγινε μι'ά σφικτόδετη τσαπίλα
θριάμβων, θριαμβάρων, θριαμβίσκων
Τήν πό'α σας, Σωτήρα μου, βαστάτε
και δείχνετε λεπτό πώς δέν χρωστάτε.
Κρατείτε την καλά νά μη σ'ας πέση
κι' άς κόβουν τ'όνομά σας μέσ' στή μέση
και Τρίκ άς σ'ας φωνάζουν στήν Άγγλία
σε κάθε φαγερή συνμιλία,
ήγουν άπ'αυτά και μαριόλο,
πού πρώτου κανονιέρη παίζει ρόλο.
Σ'ας βλέπω νά γουρλώνετε τ'ά μάτια
πού τ'όνομά σας τ'όκαμαν κομμάτια...
ναί μέν κι' έγώ γιά τούτο τούς μισώ,
άλλ' όμως κι' άν σ'ας λένε μόνον Ούπη,
πάλιν εις τ'όνομά σας τό μισό
θά τρέμη κάθε μπόσικο κουρούπι,
κι' ύλάκερος άν ειθε και μισός
θά λέγεσθε Σωτήρας μας χρυσός,
και μέ θριάμβους νέους και τελείους
εις όλους θά τραβάτε καρδιχίς,
κι' εις δανειστάς παράποτε γελοίους
θά βάζετε σάν Τρίκ τρικλοποδιές.
Σ'ας έσωσα τ'όνοντι εκ κινδύνων
και τέτ' ά τέτ' κουτούλησα μέ τ'άστρα,
όμως τ'ά κομητάτα σ'τό Λονδίνον
σ'τά σχέδιά μας έφεραν χαλάστρα.
Έφώναξαν σ'τόν ένα κι' άλλον γύπα:
«είναι καιρός τό πόδι νά κτυπήσωμε...»
πάρτε τριαντατέσσερα τούς είπα
κι' έλάτε τέλος πάντων ν' άγαπήσωμε.
Άλλ' όμως Τρίκ Έγγλέζικα μ'ώνόμαζαν
κι' έπίστευαν μέ τούτο πώς μ' έτρόμαζαν.
Τότε κι' έγώ δρό φάσκελα τούς δίνω,
τ'ά ρούχα και τ'ά χέρια μου δαγκάνω,
και τ'ά τριαντατέσσερα τ'άφίνω
κι' εύθύς τριανταδρό τ'ά ξανακάνω.
Η φούρκα των κι' ή λύσσα των φρικτή,
άλλ' όμως θά τούς στείλω καμμι'ά μέρα
τόν Ραγκο, τόν γνωστό ξελυσσασκή,
νά τούς παρχλυσάξη πέρα πέρα.
Και τώρα θά συνέλθουν σ'ας Βρυξέλλας,
άλλ' όπου κι' άν συνέλθουν γιά τ'ά χάλια των
ποτέ δέν θά συνέλθουν εκ της τρέλλας,
όπου τούς έχει στρίψει τ'ά κεφάλια των
από τού περασμένου Δεκεμβρίου,

Φ.

μηνός τρισευτυχούς και σωτηρίου.
Τρεις ευγε... σ'τά καλά τούς σακατέψαμε
και νέας δόξης σπόρους έφυτέψαμε.
Τήν πό'α νά βχσάς όσο 'μπορείς,
άν δέ σ'την Κηφισιά ο Θεωρής
μαίετρο κοπαν' και τραμουντάνα,
μά σύ μέσ' στήν βαλβίδα σου κοπανα
για κάθε χρεωλύσιο και τόκο
λεβάντε και πονέντε και σορόκο.
Για τόν συμβιβασμό δέν είναι βία...
ο Βασιλεύς σ'τά ξένα τριγουρίζει,
κι' ο κόσμος ιδώ πέρα την Γκραν Βία
σ'τους δρόμους και σ'τά σπήτια του σφυρίζει.
Κι' όσο σ'ας βλέπω ντούρο σ'την βαλβίδα
τόσο κι' άναπεφρόνομαι μ' έλπίδα
πώς ο συμβιβασμός δέν θά τελειώση
κι' όλους εις τό ποδάρι θά μας λήσση.
Σιγά σιγά... ποιός τάχατε τό ξέρει
τί γίνεται ως σ'άλλο καλοκαίρι,
κι' ως σ'του σόν Θε' νά μας γυρίση
κι' ο ρέκτης Βασιλεύς άπ' τό Παρίσι,
ίσως οι δανειστάι νά φαγωθούν
κι' άρχίσουν ή μουρμούραις της παρίας,
κι' οι Ρωσσοί με τούς Άγγλους τσακωθούν
ένεκα τού πολέμου της Κορέας.
Ίσως μ' αυτάς τ'ας σκίψεις και μ' εκείνας
πολύς καιρός σ'τόν βρόντο νά περάση,
ίσως κι' αυτός ο πόλεμος της Κίνας
σ'ας διαπραγματεύσεις επιδράση.
Ίσως κανείς Γκραν Ντούρ κι' Έγγλέζος φιν
ξαναπιασθή με σένα τόν φουριόζο,
και γκραν έσύ Σωτήρας, γκραν κι' εκείνος,
γενή κανένα πράγμα γκραντιόζο.

Τρ.

Όλους τούς γκραν μικρούς τούς θεωρώ
και μι'ας κλωτσιάς ανθρώπους τούς θαρρώ.
Θέλουν συμβιβασμό με τό κολάι;
ας έλθουν σ'τόν Σωτήρα πλάι πλάι...
δέν θέλουν;... ας κοπιάσουν σ'τά κομμάτια
κι' ας μη μού κάνουν σκέρτσα και γεινάτια.
Θέλουν νά μη φανούν σκαίοι και φρούδοι,
νά μη χαλά κανείς την ζαχαρένια του;
θέλουν νά στείλω έξω τόν Σκουλούδη
νά φιγουράρη σ' όλους με τ'ά γένεια του;
Ας είναι, τ'ά βρισίδια των ξεγάνω
και τούτη την θυσία τούς την κάνω.
Άλλά κανείς μαζί μου μη θυμώνη
κι' ας θυμηθ'η καθένας αλιτήριος
πώς πάλιν ο Δεκέμβριος σιμόνει,
ο μηνάς ο μεγάλος και σωτήριος,
και τότε Τρίκ άνήμερος θά γίνω
εις όσους τώρα κάνουν τόν γκιουλέκα,
και τ'ά τριανταδρό πού τούς δίνω
μπορούν νά γίνουν είκοσι και δέκα.
Αμμέ τούς Γερμανούς;

Φ.

Τρ.

Δέν τούς τρομάζω,
μόνο τούς Άγγλους κάπως λογαριάζω.
Κι' άν πούν εις τόν Καπρίβη των νά σπείση
Τόν στόλον θά προστάξω ν' άνθρακεύση.
Κι' άν κάρβουνα μ'ας λείψουν γιά τόν στόλον;
Θά κάψω τούς σωρούς των πρωτοκόλλων.
Αμάν γιά τό Θεό...

Φ.

Τρ.

Δέν έχω οίκτον

Φ.

πρός την φυλήν αυτήν των λυσσοδύκτων.
Αφήτε τους νά πάνε σ'ας Βρυξέλλας
παράπονα νά σκούζουν π'ό πολλά,
σύ δέ πετών σ'της δόξης τ'ας νεφέλας
βρέχε τούς παλαβούς από ψηλά.
Κι' άν έλθουν τ'ά φουστάτα των ιδώ
με σθένος θά μυκώμαι δέκα ταύρων...
Φ. Είχα πολύν καιρόν νά σάς ιδώ,
άλλ' όμως τόσον άγριον και γαῦρον
ποτέ μου δέν σ'ας είδα σάν κι' έρέτο
και πάω νά τό π'ω σ'τόν Περικλέτο.

Τρ.

Φ.

Στά Πολιτάκια έπιστολή του λιμαδόρου του Φασουλ'η

Άγαπητοί μας άδελφοί Κωνσταντινουπολίται,
είδα με λύπην μου πολλήν και με παροξυσμόν
πώς εις γενναίαν συνδρομήν τούς άδελφούς καλείτε
γιατί και σ'ας ή συμφορά σ'ας ηύρε των σεισμών,

και μ' επικλήσεις ιεράς σ'την Σύνοδον τού κράτους
μας ένθυμίζετε δεσμούς κρυφίους κι' άοράτους.

Άγαπητοί μας άδελφοί, πού τούς καύμας σας είδα,
ού θέλω άγνοείν ύμ'ας περί των ήμετέρων
ότι δέν πρέπει νάχετε π'αυμικράν έλπίδα
πώς κάτι τί θά λάβετε παρ' των ελευθέρων,
και γάρ λιμός ένέσκηψε κι' εις τούτους πρό πολλού
κι' έχει λαμβάνειν παρ' αυτών πολλά κι' ή Μιχαλοῦ.

Άγαπητοί μας άδελφοί, πού κρίσις σας κοσμεί,
ναί μέν μαζί σας άρρηκτοι μ'ας ήνωσαν δεσμοί
και τ'ας ψυχάς μας έπρεπε ν' ανοίξωμεν π'ός οίκτον
και μέσ' σ'τά μάτια νάμπωμε τού κόσμου και κοσμά,
μά χάριν τούτων των δεσμών των ιερών κι' άρρήκτων
εις πείνας εδικάσθημεν ισόβια δεσμά.

Κι' ἡ πόλις σας 'στὰ καίρια μὲ τοὺς σεισμοὺς ἐπλήγη,
ἀλλ' ὅμως σὰς παρακαλῶ διακρίσις ὀλίγη.
Σκεφθῆτε πῶς δὲν εἴμεθα κι' ἐμεῖς 'στὰ σύγκαλὰ μας,
ὅτι γιὰ σὰς 'ξωδέψαμε τὰ μαλλοκέφαλά μας,
ὡς ὅτου 'μουφλουζέψαμε κι' ἐπῆγαν ὅλα κρῖμα...
μὰς τῶπε κι' ὁ Σιμόπουλος εἰς τῆς Βουλῆς τὸ βῆμα.

'Αγαπητοὶ μας ἀδελφοί, διακρίσις ὀλίγη,
ὁ δούλος τὸν ἐλεύθερον δὲν πρέπει νὰ τὸν πνίγη.
Παράδες μὴ γυρεῦετε καὶ λόγια μόνο χάνετε...
ἐκείναις τῆς Μεγάλαις μας 'Ιδεαῖς μὴν ξεχάνετε
καὶ πῶς γι' αὐταῖς ἐμείναμε μουφλούζηδες νεκροὶ
κι' οὔτε λεπτό 'περίσεψε μὴδὲ γιὰ μιὰ μικρή.

'Αγαπητοὶ μας ἀδελφοί, αὐτὰ συλλογισθῆτε,
καὶ μόνοι προσπαθήσετε νὰ παρηγορηθῆτε.
Ναὶ μὲν εἰς θλίψιν μὰς κινοῦν τὰ τόσα σας παθήματα,
μὰ πού θὰ καταντήσωμε μ' αὐτὸ τὸ δῖε δίνε ;...
ἀγάπης μόνον ἀκραιφνοῦς σὰς στέλλομεν αἰσθήματα
κι' ἀέρα φρέσκον κι' ἀφθονον, κι' αὐτὰ πολλὰ σὰς εἶναι.

'Αγαπητοὶ μας ἀδελφοί, μὲς 'στοῦ σεισμοῦ τὸν κύπο
κι' ὁ κύριός μας Βασιλεὺς, πού πάντας βοηθεῖ,
ἐπόθει κάτι καὶ πρὸς σὰς νὰ στείλῃ γιὰ τὸν τύπο,
ἀλλ' εἶναι μέγας κίνδυνος μὴν παρεξηγηθῇ.
'Στὰς σχέσεις μας τὰς διεθνεῖς φοβᾶται μὴν προσκρούσῃ
καὶ σὰν τοῦ 'ποῦν γιὰ χρήματα δὲν θέλει νὰ τὰκούσῃ.

'Αν ἄλλος ἐπιτρέπετο παρηγορίας τρόπος
καὶ τὰ λουτρά του θά'φινε καὶ τὸ τρελλὸ Παρίσι,
καὶ θά'περνε τὴν ἄδειαν ἀλλοτρίᾳ αὐτοπροσώπως
νὰ σὰς ἰδῇ ἀπὸ κοντὰ καὶ σὰς παρηγορήσῃ,
καθὼς ἐπαρηγόρησεν εἰς ἀποφράδος ὥρας
τῶν Ζακυνθίων καὶ Λοκρῶν τὰς σεισμοπλήκτους χώρας.

'Αγαπητοὶ μας ἀδελφοί, πονοῦμε καθὼς βλέπετε,
ἀν ὅμως εἰς τὸν 'Ανακτα ποσῶς δὲν ἐπιτρέπεται
μῆτε νὰ δώσῃ χρήματα καὶ μῆτε νὰ σὰς ἰδῇ,
'στὸ Αἰξ-λέ-μπέν συνέφαγε, καθὼς τὸ ξέρουν ὅλοι,
μὲ τὴν κυρίαν τοῦ γνωστοῦ κυρίου Εὐγενίδῃ,
ποῦναι καὶ πρῶτο νούμερο παγκιέρης μὲς 'στὴν Πόλι.

Τιμὴ τοιαύτη πρὸς γνωστὴν τῆς Πόλεως κυρίαν
θὰ σὰς σταλάξῃ βέβαια μικρὰν παρηγορίαν,
κι' εἰς ταύτην τὴν ἐξαίρετον προσέχοντες τιμὴν
ἀφῆτε τὰ στριγγλίσματα καὶ τοὺς ἀδίκους φόγους...
ἤθελε κι' ὁ Διάδοχος νὰ στείλῃ συνδρομὴν,
ἀλλ' ἐμποδίζεται κι' αὐτὸς ἀπὸ τοὺς ἰδίους λόγους.

'Εσκόπευαν κι' οἱ Πρίγκηπες, πού φτερωτοὶ πετοῦν,
νὰ κάμουν καὶ πρὸς χάριν σας γερὰ κουδαρνταλήκια,
μὰ μόλις κάμποσα λιχνὰ 'στὴν τσέπη των κρατοῦν
ὡς πού νὰ παίξουν κάποτε μονὰ ζυγὰ φιστικίχ,
καὶ στείλετέ τους ἀπ' αὐτοῦ ἀμέτρηταις ὁκάδες
νὰ μὴν παρξοδεύωνται μὲ τόσοις φιστικάδες.

'Ηθελε κι' ἡ Κυβέρνησις νὰ στείλῃ πῖο πολλά,
ἀλλ' ὅμως ὁ συμβιβασμὸς τῆς 'πῆρε τὰ μῆλα,
κι' ὁποῖος εἴπῃ πῶς τίποτα 'στὸν πόνο σας δὲν νοιώθει
αὐτὸς βεβαίως θὰ φανῇ προπέτης καὶ θρασύς,
ὁ δὲ Σωτήρας ὁ κλεινὸς ἀδίκως ἐφαγώθη
μ' ἐκεῖνα τὰ πρωτόκολλα, πού τάζατε καὶ σεῖς.

'Αγαπητοὶ μας ἀδελφοί, μὴν πέρνετε φωτιά,
γι' αὐτὴ τῆς Χάλκης τῇ Σχολῇ μὰς 'φάγατε ταῦτιά,
καὶ λέτε πῶς ἐρείπιον δὲν πρέπει ν' ἀπομείνῃ
ἀφοῦ σπουδῶν 'Ελληνικῶν ἐλέγετο καμίνι,
κι' ὁποῖος ἀκόμη ἀπὸ 'μὰς τὸν πατριώτη κάνει
γι' αὐτὰ τὰ λόγια τὰ σαχλὰ χρειάζεται λεκάνη.

'Ὡ Πολιτάκια δύστυχα, σὰς συμπαθῶ πολὺ,
ἀν ὅμως ἡ περίπυστος τῆς Χάλκης σας Σχολὴ
ἐκ μέρους τῶν μουφλούζηδων βοήθειαν προσμένῃ
σὰς βεβαίῳ παντοτεινὰ πῶς θά'ναι γκρεμισμένη,
καὶ κουκουβάγιας μοναχὰ κι' ἀόρατα φαντάσματα
ἡμέρα νύκτα θὰ βογγοῦν 'στὰ μαῦρα τῆς χαλάσματα.

'Ας παύσῃ τόσων κοπετῶν καὶ λόγων ἀηδία,
δὲν μένει γιὰ παράπονα καὶ κλάμματα καιρὸς,
κι' ἐδῶ ἐκὰθ κατ' αὐτὰς ἡ κλασικὴ Παιδεία
καὶ διαθήκας ἔφαγαν αἱ γλώσσαι τοῦ πυρός,
κι' ἐγένετο κατακλυσμὸς καὶ τῶν σοφῶν ἀντάρα,
ὅμως δὲν σὰς 'ζητήσαμε μιὰ κάλπικη πεντάρα.

'Αγαπητοὶ μας ἀδελφοί, δὲν πᾶτε νὰ χαθῆτε ;
σεῖς πρέπει νὰ μὰς στέλλετε καὶ νὰ μὰς βοηθῆτε.
'Στοὺς ἐλευθέρους ἄδικα τὰ βάσανά σας λέτε,
σεῖς εἰσθε πάντα πρὸς ἡμᾶς χρεῶσται κι' ὀφειλέται
καὶ πρέπει νὰ μὰς δώσετε, Πολίτικα κωθώνιχ,
ὅσα 'ξωδέψαμε γιὰ σὰς ἐδῶ κι' ἐξῆντα χρόνιχ.

'Αγαπητοὶ μας ἀδελφοί, σὰς συμπαθῶ μεγάλως,
ἀν δὲ καὶ σὰς ἐρήμαξε σεισμῶν ἀγρίων σάλος,
μὰ μὴν ξεχνᾶτε πῶς καὶ αἱ, καθὼς τὴν Εὐγενίδῃ
'μπορεῖ νὰ φάτε κάποτε 'στὸ πλάϊ τῆς Κορώνας...
αὐτὰ καὶ μένω Φασουλῆς, τῶν σκουπιδιῶν σκουπίδι,
καὶ ρήτωρ Συνταγματικὸς καθ' ἑλπίαν τοὺς κανόνες.

**Εὐχαριστήριον
πρὸς ἕνα κύριον.**

Εὐχαριστῶ τὸν κάλλιστον χαρτοποιὸν Πρεζάνη,
ὁποῦ περίφημο χαρτί 'στὴν φάμπρικά του κάνει,
κι' ὅκτω δεσμίδες ἔστειλε ὡς δῶρον κι' ὡς ἐκτμήσιν
τῆς δεκαετηρίδος μου, πού τόσα τῆς ὀφείλω,
καὶ μὲ τῆς μακαριότηδος ἐκείνης τὴν ἐνθύμησιν
εἰς τὸ χαρτί του 'τύπωσα τὸ περασμένο φύλλο.